

Oponentský posudek bakalářské práce

KISSOVÁ, Edita. *Kongregace sester dominikánek. Život, víra a myšlení v padesátých letech 20. století*. Bakalářská práce. Husitská teologická fakulta UK v Praze: Praha, 2016.

Předložená bakalářská práce Edity Kissové je rozdělena do dvou základních částí. První část je věnována stručnému přehledu vzniku a založení řádu sv. Dominika, komunitám žen, které byly postupně začleněny do rodiny dominikánského řádu, působení dominikánů v zemích koruny české s důrazem na období tzv. husitské revoluce, třicetileté války, josefinismu a po vzniku samostatného československého státu. Druhá část práce pak přináší vhled do událostí po únoru 1948 a důsledků (proti)církevní politiky komunistického režimu pro Kongregaci sester dominikánek. Je doplněna přepisem rozhovoru autorky se s. Marií Slavomírou.

Práce se mi nehodnotí snadno, neboť nejsem profesí církevní historik a autorka na mnoha místech vyjadřuje hluboký respekt k postojům sester dominikánek během jejich pronásledování a útluaku v 50. letech, čehož si cením.

Ačkoli za základní téma své práce autorka zvolila období perzekuce sester dominikánek v prvních letech komunistického režimu, věnuje mu z celkového rozsahu 41 stran pouze 12 stran (19-30). Přináší také cenný rozhovor s pamětnicí této perzekuce (31-40), s ním však v práci nikterak vědomě nepracuje, má tak spíše charakter přílohy. Větší část práce je věnována postupnému utváření dominikánského řádu a jeho ženské větve a jeho působení v českých zemích. Zde autorka musela pracovat s omezeným množstvím české literatury, přičemž se přiklonila k literatuře encyklopedického charakteru. S ohledem na to, že samotná Kongregace, jíž se měla práce věnovat, vznikla až roku 1889, je otázkou, zda bylo nutné věnovat tolik prostoru dějinám dominikánského řádu, v jejichž rámci např. líčení situace v počátcích české reformace je velmi výběrové až zcela povrchní. Není-li prostor k tomu, aby byl o místu a významu dominikánů v dané době podán věrohodnější obraz, proč se o to pokoušet?

Oproti předloženému, poměrně širokému historickému kontextu zcela postrádám ucelenější uvedení do dějinného kontextu samotné perzekuce církví, řeholí, kongregací i laiků v prvních letech komunistického režimu, který je již poměrně dobře naší historiografií zmapován. Škoda, že autorka více nevyužila možnosti porovnávat osobní svědectví se stavem poznání současné historiografie.

Spíše esejisticko-dokumentární charakter předložené práce se odráží i v samotném závěru, který je více osobním vyznáním než shrnutím a zhodnocením dílčích poznatků a informací předložených v práci.

Práce obsahuje po formální stránce všechny povinné části, autorka se však nevyhla gramatickým chybám. Název práce pak neodpovídá cele vlastnímu obsahu práce, který však autorka vymezuje v Úvodu.

Pro obhajobu:

Zaujala mne informace, kterou autorka uvádí (s. 30), že v Hejnicích při dlouhodobé nepřítomnosti kněze slavily sestry dominikánky eucharistii samy. Jakým způsobem to činily? Měla jste možnost dozvědět se o tom více při osobních rozhovorech se sestrami dominikánkami?

Práci hodnotím jako **dobrou (3)**

V Praze dne 20.8.2016

Pavel Kolář, Th.D.